

The background is a rich, textured abstract painting. It depicts a rainy street scene with several figures. One figure on the left holds a blue umbrella, while another in the center holds a yellow one. The colors are a mix of deep blues, greens, yellows, oranges, and reds, with visible brushstrokes and splatters. The overall mood is atmospheric and evocative.

VĚRA KUDYNOVÁ

JENOM PRO
**VELKÝ
HOLKÝ**

motto

Jenom pro velký holky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Věra Kudynová

Jenom pro velký holky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VĚRA KUDYNOVÁ

JENOM PRO
**VELKÝ
HOLKÝ**

Praha 2020

MŮŽEME,
S KÝM CHCEME

Jak jsem se osobnostně rozvinula

Šla jsem na rodinné konstelace, holky mi to doporučovaly, je to prý skvělá terapie, po rozvodu obzvlášť. Všechny moje známé na něčem už byly. Tančily jako bohyně na Krétě, v pětačtyřiceti rituálně přetínaly imaginární pupeční šňůru s matkou, jsou zasvěcené v reiki, šambale i rašíbě. Já žádné zasvěcení, které je dnes tak moderní, nemám.

Nevěděla jsem, jak to chodí. Byla jsem vybraná do příběhu ženy a měla ji zastupovat. Zástupce jejího přítele hrál pěkný chlap. Přeskočila mezi námi jiskra jak hrom. Nevěděla jsem ale, zda to byla jiskra zástupná, nebo skutečná. Bohouš mě pozval do čajovny a ptal se na můj osobní život.

„Aleno, hodně jsi zameškala! Cítím, že jsi energeticky rozhozená. Tvoje vibrace na mě ale působí dobře. Vyložím karty a zeptám se kyvadla, co je pro tebe nejlepší. Musíš nyní jít intenzivní cestou osobního rozvoje, budu ti pomáhat,“ řekl mi sametovým hlasem a já na něj obdivně zírala. Byl rovněž rozvedený a řešil minulost. Já jsem

si malovala, že jsem jeho budoucnost. Byt mám prostorný...

„Aleno, ty jíš maso?“ vytřeštil na mě oči, když jsem ho pozvala na večeři. Předpokládala jsem, že přinese víno. Dotáhl vodu ze studánky, nabitou nějakou měsíční energií. Dostala jsem přednášku, co se má jíst: bio, semena, rýže, zelenina, vařit v páře. Podívala jsem se na jeho našedlou pleť a bylo mi všechno jasné. Nechám tomu čas. Však si pak pochutná na tom, co jsem zvyklá vařit.

Otce jsem nepoznala, nahradil mi ho děda. Dával mi pocit jistoty a sebevědomí, žádný jiný muž pak už ne. Naopak. Když jsem se měla vdávat, viděla jsem dědečka v mlze, jako by mi to rozmlouval. Holky mi říkaly, že neúspěšné vztahy mi nahradí ezoterika. Tak jsem myslela, že ezoterika je zastoupená Bohoušem a že spolu budeme o víkendech. On ale pořád cestoval po nějakých seminářích.

Vzal mě na jeden tantrický, kde se všichni objímali, já z toho byla vedle a on mi vynadal. „Jsi nekontaktní a děláš mi ostudu!“ Jak je možné, že se tolik přitahujeme, a přesto jsme si tak vzdálení? Chtěla jsem s ním slavit narozeniny, řekl, že to odložíme, protože jede za peruánskými šamany hledat cestu k sobě. Zase jsem viděla dědu a slyšela, jak říká: Alenko, holčičko, rozsviť si. Nevím, co to bylo za čáry a máry, ale vzpomínka na dědu mě

postavila zase na nohy. Ať jen si jde hledat cestu k sobě, já jsem si šla do večerky pro červené.

„Tohle si vezměte, to je dobré!“ poradil mi vysoký muž s širokými rameny a ještě širším úsměvem, kupoval pár drobností. Ondřejovi jsem dala telefon a párkrát jsme si napsali. Měli jsme se sejít v neděli, ale telefonoval, že ho zavolali na akci. Trochu mlžil, co dělá, ale pak už nemohl. Ondra je hasič. Myslel si, že když jsem intelektuálka, tak mi nebude dost dobrý. Hned ze zásahu přijel. Ondra se považuje za obyčejného chlapa, ale je neobyčejný, protože ví, co je život. Má na sobě čtyřicetikilogramový mundúr a hasí Mochovskou mrazírnu.

Jsem na něj pyšná. Neví, co je cesta k sobě ani k tančícímu tygroví. Když se řítí k požáru, tak ho žádná cesta k sobě nezajímá, jenom k lidem. Na rozdíl od popelavého vegetariána doktora filozofie je v posteli tygr.

Když jsme slavili narozeniny, tak mi pak holky šeptaly, že se vykašlou na ezoteriku a budou se pohybovat v blízkosti hasičárny! Jsem ráda, že jsem se osobnostně rozvinula příkladně správným směrem!

Kdepak jiskra, hasič mě umí pořádně rozpálit!

Můžeme, s kým chceme

„Problém je v tom, že vy nechcete, ale můžete pořád! A my chceme pořád, ale nemůžeme!“ My velký holky považujeme za vtip něco, co muž za holý fakt. Hubertovi vůbec nevadilo, že se směju, spíš řehtám, protože muži milují, když se žena směje. Pokud se zrovna nesměje jim.

Hubert mi zavolaal, že má cestu kolem a mohl by se zastavit. Souhlasila jsem, šla prohlédnout ledničku, co mu dám, koukla na ubrousky, talíře a příbory. Všechno aranžuju, i když jde jen o esky-mo na dřívku. Pak jsem se namalovala. Sebe taky ráda aranžuju.

Hubert mě neúspěšně balí řadu let, předstírám, že jsem věrná, i když neříkám komu. Když se s někým znáte řadu let, otevřenost dosáhne maxima. Jsem vrba, pozorná posluchačka. Co já slyšela všech možných vyznání. Obav, že někdy selžou, či jak už selhali. Snad i to, kdyby měli přijít o všechen majetek, přežijí lépe, než když jim chloubna stávkuje.

Kamarádka Kamila má manžela, který ji obvi-

ňuje, že je frigidní. Kamilin milenec ji pro změnu považuje za nymfomanku.

Takže, my taky nemůžeme pořád, můžeme jen s tím, s kým chceme!

Hubert zase skuhral na stejné téma a mě to kupodivu neštvalo jako obvykle, protože jsem obdivovala svoje závěsy, jak je mám pěkně naaranžované. Škoda, že jsem neprorazila v bytovém designu, takhle jen kamarádkám dělám facelift bytu v textiliích a v doplňcích. Vůbec jsem nevníkala, jak fňuká, a vzpomněla si na dokument z televize, jak tam nějaká přísná paní svazovala hodnou holku, a té se to moc líbilo.

Hubert už všechno snědl, tak jsem se šla podívat do špajzu, kde mám zásoby. Byla tam... nová dlouhá prádelní šňůra.

„Huberte, svlékni se!“ přikázala jsem jako ta přísná paní. Asi mi to šlo, protože se na mě překvapeně kouknul a nechal si jen slipy.

„Dolů!“ zavelela jsem přísněji a začala přemotávat šňůru. Vůbec jsem nevěděla, jak se to dělá správně, ale intuice mě vedla. Tak jsem ho vylepšila. Ruce přivázané ke krku a kolem krku umně spletená kravata. Byla jsem s dekorací spokojená. Běžel se na sebe kouknout do zrcadla.

Zálibně se pozoroval. „Nemáš ještě jednu? Dolů? Na nohy?“ Překvapil mě.

„Popros!“ Zaskočilo mě, jak jsem reagovala, musela jsem to vidět v nějakém filmu.

Z balkonu jsem stáhla starou šňůru a došlo mi, že nahoře jsem ho šetrila, tak musím přitáhnout.

„Tobě se to líbí?“ Štvalo mě jeho nadšení. Celá hra mě přestávala bavit. Utáhla jsem ještě víc, ale místo toho, aby byla v jeho tváři bolest, tak rostla blaženost.

Ježkovy zraky, někdo tu musí mít rozum, on by se snad nechal uškrtit. Hned jsem ho rozvazovala, i když nechtěl. „Podívej se!“ zakřičel na mě. Trhla jsem sebou, jestli jsem mu nechtěně neudělala nějakou modřinu.

„Stojí!“ Ukazoval mi nadšeně svoji chloubu mířící ke slunci. Co vám mám povídat, na internetu jsem o bondáži všechno nastudovala a po večerech za mnou chodí jeho kamarádi, aby je ozdobily moje nyní už profesionální provazy.

Vydělám si tím víc, než kdybych dělala bytový design. A té radosti, co jako riggerka vyrobím!

Akátová tyč

K mé vedlejší profesi riggerky jsem přišla jak slepá k houslím, ale poptávka po mé dovednosti rostla. Moji kluci zákaznický měli stále větší nároky a chtěli, abych je věšela. Jejich touha hrát si velmi rozšiřovala hranice mých schopností. Začala jsem shánět tyč.

Nastudovala jsem, že musí být pevná, nejlépe akát, a délku do mých futer ve starém domě. V OBI to nenajdu, to jsem věděla. Truhláři na mě zírali, tak jsem hledala přes Aukro. Ozval se mi muž, že takovou tyč náhodou má, a až pojede do Prahy, tak mi ji předá.

„Jsem tady, slečno,“ zavolal jednou dopoledne. Netušil, že je mi už pětatřicet. Jezdí s kamionem a s tím stojí na odpočívadle na okraji Prahy. Pěkný chlap, vysoký, asi čtyřicet. Zíral na mě tak, že bylo jasné, že se mu moc líbím. Po kafi mě pozval k sobě do kamionu. Koukala jsem, jak pěkné sedačky mají, řídit tak obrovské auto se dá vlastně prstem jedné ruky. Chlubil se všemi vychytávkami, a že jich

kamion má. „Tady chybí jediné whirlpool,“ ocenila jsem kabinu. Není větší afrodisiakum než obdiv ženy. Nakonec mi ukázal něco jako uličku. Nechápal jsem, k čemu je dobrá, pak jsem poznala, že je to ložnice. Kupodivu jsme se tam vešli oba.

„Co s tyčí? Do metra s ní nemůžu.“ David objednal dodávkové taxi. „Na co vlastně potřebuješ tyč, která unese člověka?“ Zarazila jsem se. Pohladil mě. „Určitě na houpačku, vid’?“ Oddechla jsem si, tyč je na houpačku, je to pravda. „Máš děti?“ vyzvídal. „Vlastní ne, jen občas hlídám,“ řekla jsem popravdě.

Jen co jel s kamionem Prahou, přišel za mnou domů, chtěl se kouknout na houpačku. Tyč tam byla. Řekla jsem, že houpačku obstarám designovou, potrpím si na hezké věci. O tyč se nestaral, jenom o mě.

Můj kamionák rád vaří. Ze světa vozí dobroty, o kterých jsem neměla tušení, že existují, a vyváří hostiny. „Máma mě cpala bůčkem a knedlíkama, ale já mám rád luxusní dobroty,“ smál se. Naučil mě poslouchat vážnou hudbu. Začali jsme spolu chodit do kina, do divadla a na výstavy. Nepoznala jsem nikoho, kdo přečetl tolik knížek jako on.

Profesionální provazy jsem prodala a koupila za to designovou houpačku. Kamionátko, co nosím v břiše, bude mít na akátové tyči nejhezčí houpání.

V posteli mladého muže

Je tomu několik desetiletí, co jsme se radovali, když rodiče vypadli na víkend z bytu či z domu a mohli jsme udělat doma mejdan. Teď jsme rádi, když vypadnou dospívající či dospělé děti, co s námi bydlí, a my máme klid. Těžko poměřit, která možnost je lepší, zda rodiče pryč, nebo děti v tahu, ale to první si už moc nepamatuju, úklid po mejdanu dal práci, takže druhá varianta je komfortnější.

Tohoto klidu my ženy využíváme k tomu, abychom pozvaly nejlepší kamarádku a byl čas s ní mnohahodinově všechno probrat. Vyrazila jsem k Táboru, a protože ani manžel nebyl doma, byl to senzační večer. Probraly jsme úplně všechno a kapka vína v nás budila jak pozitivní, tak přísný pohled na svět kolem nás.

„Budeš spát v Davidově pokoji,“ rozhodla Tereza. Ukázala mi jeho poslední fotku. Je mu už dvacet.

„To je moc hezký kluk! Je ti hodně podobný!“ pochválila jsem syna. Vysoký, sportovec, hezčí než herci-idolové.

„Vid'? Pravda, z Petra má taky něco, ale úplně se v něm vidím!“ řekla pyšně Tereza.

Se zájmem jsem prohlížela kupy na psacím stole – skripta fyzika a matematika, jakýsi nákres či rys, test na zbrojní průkaz, fotky správných postojů bojového umění, boxovací pytel s boxerskými rukavicemi, manuál pro potápěče. V rámečku se usmívala krásná dívka jeho věku, musí to být moc hezký pár.

„To je Lenka. Hezká, šikovná. Kdyby jim to vydrželo, byla bych nadšená tchyně,“ zasnila se kamarádka.

„Jsou už dvě, jdeme spát!“ zavelela. Lehla jsem si do mladíkovy postele, ale když nejste ve svém, tak se hodně vrtíte. V nohách jsem ucítila něco podezřelého, co do postele nepatří! Lekla jsem se, jestli tam není něco nebezpečného nebo mrtvola hlodavce, a radši rozsvítila hlavní světlo a s napětím odkryla peřinu. Bylo to divné, nehýbalo se to. Opatrně jsem se přiblížila... Skleněnýma očima na mě koukal roztomilý plyšový medvídek, bylo evidentní, že má za sebou řadu let muchlání a spaní s páníčkem.

Ráno jsem řekla, s kým jsem mohla strávit noc. „Má ho od dětství,“ smála se Tereza. „Co se divíš, je to pořád dítě!“

Ložnice je bojiště

Jak mu to udělat, aby šílel blahem, o tom se dočteme všude. Velké holky ale vůbec neřeší jeho blaho, ale nárok na svůj spánek. Konkrétně jak ho v noci umlčet, když chrápe!

Dříve byly oddělené ložnice v zámožných rodinách samozřejmostí, pohromadě spala chudina, dnes je jen manželská i ve dvacetipokojové vile. „On chrápe, já mlaskám, on se vzteká, proč ho budím!“ líčí Hedvika manželské noční rituály.

„Proč ve vaší obrovské vile nemáte ložnice dvě a nechodíte se navštěvovat?“ zeptala jsem se překvapeně.

„To by mě Karel zabil. Je zvyklý spát společně.“ Z odpovědi se mi zdálo, že ze dvou zel je jasnou volbou chrápání to menší. Kupodivu je to ona, která v nočním rámusu opouští ložnici a jde se vyspat na sedačku.

Jedna věc je spát s mnohaletým manželem či partnerem, jiná podnikat občasné ambulantiční spací večírky, ať při cestách, nebo doma. Skoro všechny

ženy se dojímají nad tím, jak budou v noci ležet v náručí svého milovaného ochránitele. Jakkoliv je pro muže noc strávená s oblíbenou ženou atraktivní představou, zdřevěnělé paže ji poněkud kazí.

Všimněte si, že se vyvlékne hned, jak to jde! Spala nějaká žena skutečně celou noc v náručí? „Spali jsme tak, ale ráno měl úplně dřevěné paže a ztuhlý krk!“ Andrea se už do celonočního objetí nehrne, protože noční nehybnost narušila naplánovaný denní program.

Další překážkou hodnotného spaní je společná pokrývka pro oba. Peřina pro dvě postele je bitevním polem, na němž se odehrává souboj, kdo si ji víc přitáhne. „Tomáš je galantní, ale když s ním spím, mám radši vedle postele ještě jednu zásobní deku,“ Andrea má jasno i tady.

„Mám velkou peřinu. Špatně se povléká, ale je větší šance, že s Robertem budeme spát v klubíčku!“ Klubíčko je snem i hodně dospělých žen. Spoluspáči je celkem fuk, čím je přikryt, hlavně toho musí být pro něj dost! Tah mívá ve spánku silný a bere si, co jde, ač je ve dne gentleman. „Jak jsi se vyspinkala, miláčku?“ ptá se něžně. Na to nelze odpovědět pravdivě.

Velké hádky jsou kvůli klimatu, nikoliv globálnímu, ale v ložnici. Málokdy se najdou dva jedinci se stejnou tepelnou regulací. S mužem typu „led-

ní medvěd“ lze v noci trpět jak na severním pólu, protože miluje zimu a průvan. Někdy se i sprchuje studenou vodou!

„Slíbil jsi, že okno bude zavřené, když je méně než nula!“ Vypnuté topení, otevřené okno, dvě deky na sobě a drkotání zuby. Žena, která chce změnit příjmení, je však schopná nemožného. „Balím ho deset let, jezdím s ním i v létě na ledovec, k severnímu pólu jsem se s ním štrachala na sněžnicích, a pořád nic. Mrznu! Z předstírání mám jen omrzliny! Občanku mám pořád stejnou! Zimu nenávidím stále víc!“ Třetina dne pod peřinou má velký vliv.

Existují však výjimeční muži, s nimiž lze strávit zážitkovou noc jako den v Kostnici. „Vzpomínala jsem na mistra Jana, když jsem v noci zavírala topení, a jen co jsem zabrala, on vstal a otevřel ho na plné pecky!“ Společné spaní je opravdová řehole.

A co teprve zvíře! Kamarádka si nastěhovala do bytu i ložnice přítele. Žerýnek, který do té doby klidně pochrupeval v nohách postele, z toho nadělení dostal šok. Dokud šlo jen o občasné přespání vetřelce, vydržel to. Když ale zjistil definitivní okupaci území, kouknul se na paničku nevěřícím pohledem a telepaticky vzkazoval: postel máš velkou akorát pro sebe, já jsem malej a spal jsem ti v nohách, a teď sis tam vzala takovýho habána?

Není vůbec hebký ani chlupatý! Žery spí protestně v obýváku na sedačce.

Odborné návody, jak partnera potěšit v posteli, jsou lákadlem, aby si malé holky chvilku užily a pak jako velké přežily chrápání, vrtění, noční vstávání, zimu, průvan, vedro a další neuvedené trampoty.

Motorkář

Dušan začínal první ročník gymnázia, když jsem maturovala. Měla jsem pár menších známostí, ale nic vážného. Když jsem jako skoro devatenáctiletá uviděla patnáctiletého kluka, bylo mi jasné, že si ho vezmu, ale nikomu jsem o tom neřekla.

Začali jsme spolu chodit, když mu bylo šestnáct. Nikdo to nechápal. Maminku nemám, ale teta mi říkala, že to přejde. Já věděla, že to nepřejde nikdy.

Odmaturovala jsem, udělala si nástavbu na ekonomce a začala pracovat. Táta se znova oženil a přenechal mi garsonku, tak jsme začali s Dušanem spolu bydlet.

„Janičko, opravdu ti nevádí, že se mi tolik obětuješ? Jsi chytrá, mohla bys taky studovat!“ Objímal mě nadšeně. „Jsi můj miláček. Kdo studuje ekonomii a práva najednou? Ty jsi teoretik a já praktička!“ Byla jsem na něj pyšná. „Nejlepší praktička ve všech oblastech!“ A hrnuli jsme se do postele. Jeho úspěchy jsou moje úspěchy. Získal tituly JUDr.,

Ing., Ph.D. a MBA tak snadno, jak já bravurně žehlila jeho košile.

Pro okolí jsme byli nenároční, garsonka, malé auto. My jsme ale měli všechno, co jsme potřebovali. Dovolené, kina, divadla, výstavy, všechno jsme si dopřáli. Na večeri jsme taky zašli. Studentská pohádka trvala skoro deset let.

„Jani, tomu neuvěříš, dnes jsem dostal tři nabídky! Jedna lepší než druhá!“ Jeden den tři, další dvě a pak pět. Firmy se o Dušana praly jako zběsilé. Slibovaly hory a doly. Lovci mozků ho měli na nástěnce jako perspektivní kořist úspěšného lovu.

„Deset let jsi mě hýčkala ty, teď budu já tebe!“ Dušan byl v sedmém nebi. Expert, poradce, konzultant evropského významu. Vydělával hromadu peněz. Co s tolika? Je to hrůza, mít na kontě statisíce, když jsem byla zvyklá jen na desetitisíce. Dušan vládl cizími penězi a investicemi v řádu milionů a miliard. Já se učila na statisících. S vlastními bolí ztráta víc než s číslem v Excelu. Stěhovali jsme se do většího bytu.

Vybrala jsem pozemek, architekta, stavební firmu. Začali jsme stavět. Při jeho příjmu bylo zbytečné, abych chodila do práce, a on aspoň nemusel platit stavební dozor. Naučila jsem se rychle spoustu věcí.

„Zvládáš všechno jako inženýrka. Jsi stavbařka praxe!“ chválil mě Dušan. Ve všem mi důvěřoval. Tak jsem honila a kontrolovala řemeslníky. Získala jsem jistotu. A otěhotněla. Stěhovali jsme se se dvěma dětmi.

Když někdo pracuje tolik jako Dušan, je to, čemu se říká dvoukariérové manželství, pro mě nepředstavitelné. Zaplatit si hospodyně, kuchařku, chůvu, řidiče a veškerý servis, to je všechno možné. Ale chce to management. Statkářky byly manažerky, já taky. V domácnosti. Práce mám hodně. Dušan to věděl. Pořád si to pochvaloval.

„Jsem rád, že nám to skvěle klapě a nežeňeš se do kanceláře,“ liboval si. „My jsme všichni jednoduchý, protože chceme klid,“ objímal mě šťastně. Ráno jsem vstala, abych mu udělala skvělou snídani, do ruky dostal krabičku se svačinou a doprovodila jsem ho k autu. To všechno se mu moc líbilo. Byla jsem šťastná, cítila jsem se důležitá a potřebná.

Pak přišel problém. Dušan se necítil, nevěděl, co mu je, a nevěděli to ani doktoři. Ani na Homolce si s ním nevěděli rady, ač zkoumali, co mohli. Dušan slábl a slábl. Nemohl pracovat, byl bez energie, bledý, hubený.

Úspory jsme měli, s penězi problém nebyl, ale dvě malé děti a nemocný manžel, to mě vyčerpávalo fyzicky, ale hlavně psychicky. Dušan se snažil

být statečný. Když jsem přečetla v jeho otevřeném počítači poslední vůli, tak jsem se rozbředla. Milovat Dušana a vlastně žít jeho život bylo pro mě normální. Vůbec jsem si neuměla představit, co bych dělala, kdybych ho neměla, i když jsem pro domácnost zařizovala všechno sama.

Než onemocněl, tak byl, jak se to řekne decentně, sexuálně velmi náruživý. A já od třiceti v celibátu. Bylo mu to trapné. Utěšovala jsem ho, že je to úplně v pohodě a bude to zase v pohodě. „Najdi si milence!“ radily holky. Pro mě to bylo nepředstavitelné. Ani vibrátor jsem si nekoupila. Pro mnoho žen je snadnější být bez sexu než pro většinu mužů.

Po mnoha vyšetřeních nějakého doktora napadlo, jestli to nemůže být vzácná nemoc. Diagnostikovali mu Hodgkinův lymfom, což je zduření uzlin. Když se na něj přišlo, začala úspěšná léčba. Do Dušana konečně vjela energie. Věděl, že uzdravení je spojením moderní medicíny, diagnostiky, léků a víry nemocného člověka. Můj nevěřící věřil a léčil se. Trvalo to dlouho, ale úplně se uzdravil!

V pětatřiceti se z něj stal úplně jiný člověk. Roky popocházel mezi sedačkou a postelí, jeho přítelem byl notebook, iPad, iPhone. Styděl se za svoji nemoc, ani dřív neměl moc přátel. To všechno se změnilo.

Když jsem ho lákala na večeři, na monitoru obrazovky nebyly studie ani analýzy jako dříve. Byly tam motorky. To mi bylo divné, auto z bezpečnostních důvodů stále řídím já. Jak se uzdravoval a začal zase trochu pracovat, tak byl najednou dvakrát týdně někde. Nechtěla jsem pátrat, co dělá. Až bude čas, tak se vše dozvím.

Přišlo to docela rychle, před domem jsem slyšela divné troubení, to v naší vilové uličce není zvykem. Dušan na mě mával a byl opřený o červenou motorku! Tak už vím, co dělal, řidičák... Myslela jsem si, že omdlím, děti vyletěly a chtěly se posadit, Dušan je usadil obě dvě za sebe a děti se smály, dávaly mu pusku a on zářil jako snad nikdy. Motorka, to bude problém, bylo mi to jasné hned.

„Pojď si ji prohlédnout, krasavici!“ hulákal, a tak jsem šla. Motorka se mi vůbec nelíbila. Ale nic jsem neříkala, abych mu nekazila radost.

Dušan si našel motorkáře a začal s nimi vyjíždět na trasy. Zval mě, ať jedu s ním, je to výborná parta. Komu ale svěřit malé děti na hlídání? Mámu ani tchyni nemám a kvůli motorce dát děti chůvě se mi nezamlouvalo. Říkal, že jezdí vždy za kulturou, ukazoval fotky, byly i na Facebooku, a pak to oslaví v restauraci.

Když se někdo chytne party v pětatřiceti, tak je to hodně zastydlá puberta, proč si to nezažil

v osmnácti? Jenže to měl mě, pravý pubertální čas přeskočil. Že jezdí na výlety, to bych brala. Ale ty návraty.

„Jano, nepřijde ti, že jsi strašně nudná?“ zeptal se, když si mě předtím prohlížel tak, jako kdyby mě viděl poprvé.

„Dušánku, ty si děláš legraci, že?“ vyhrkla jsem vyděšeně.

„Jsi děsně nudná, popelíš se jen doma! Nemáš žádné vyšší ambice, zajímá tě jen, aby dům fungoval, děti byly v pořádku a měli jsme dobré jídlo!“ Zakoulel očima.

„To je špatně? Roky ti to vyhovovalo!“ vzlykla jsem. „Byl jsi nadšený, že máš klid!“ Rozbrečela jsem se. „Pojď do postele,“ zavelel, když se děti dívaly na pohádky.

Nevím, jestli jsem chtěla, nebo nechtěla, ale po mnohaletém celibátu jsem prostě nemohla! „Jsi nemožná! Všechny motorkářky šukaj jak zběsilý, a ty jsi ledová královna!“

„Co víš o motorkářkách?“ zeptala jsem se výhruzně.

„Co říkaj kámoši, a ti nekecaj!“

Brečela jsem od rána do večera, přestala ho vyprovázet k autu a dělat mu svačinu a pak i snídani. Už to nešlo. Pochopila jsem, co je krize, a objednala nás do manželské poradny. Psycholožka byla

bez sebe, protože se tam chodí s nevěrami, s alkoholem a s dluhy, ale my jsme si už skoro dvacet let věrní.

„Měla byste být vstřícnější a manžela chápat, paní Jano,“ nabádala mě ta husopaska. „Uvědomte si, co díky němu máte, jak si žijete jak v bavlnence!“ Dívala jsem se v šoku na odbornici, jaké říká hlouposti. „Jsem si jista, že jste neviděla na vlastní oči vstřícnější ženu, než jsem já!“ odsekla jsem vztekle.

Tak šly další dva roky. Dušan jezdil na motorce, náš sex se trochu zlepšoval, někdy byl dokonce dost dobrý jako kdysi, ale pořád to nebylo vyladěné. Kvůli němu jsem se s ním podívala i na porno, protože to chtěl, ale pak jsem nemohla vůbec. Zase jsem to schytala, ale k psycholožce jsem už nešla.

Byla jsem ale ráda, že je zase vlastně skoro všechno úžasné. Dušan jezdí na červené motorce, opět konzultuje a radí, peníze se nám hrnou, děti jsou zdravé a snad je to všechno skoro zalité sluncem. Sex není podstata života.

„Pojedeme lyžovat!“ rozhodl se Dušan. Byla jsem překvapená, řadu let jsme nebyli ani na běžkách, ani na sjezdovkách.

„Kam?“ chtěla jsem vědět.

„Do Švýcarska!“ Děti jásaly, já pro ně koupila potřebné věci, ostatní si půjčíme ve středisku.

Dušan chtěl kromě oblečení i přilbu, prý nebude mít po nikom zablešenou. Všechno jsem koupila, zabalila a naložila do auta.

Dušan může jezdit na motorce, ale v autě ho vždy při dlouhé cestě bolela záda, tak jsem v jednom tahu ujela asi osm hodin. Bolelo mě za krkem a všechno, co může bolet, i v našem luxusním autě.

Dopoledne jsme šli do půjčovny, pak na oběd a v poledne stáli na sjezdovce. Děti jsme dali do lyžařské školičky. České instruktorky jsou všude a dají se poznat, protože jsou všude nejhezčí.

„Jakou jinou než červenou?“ vykřikl nadšeně Dušan, odrazil se a jel, jako kdyby byl na motorce. Bála jsem se, aby neupadl. Upadl. Pomalu jsem k němu dojela a věděla, že je to opravdu velký průšvih.

Zavolala jsem záchranáře, odvezli ho do Curychu. Tam ho ošetřili a vrtulník s ním letěl na Homolku, ale jinam, než byl zvyklý. Diagnóza: při nešťastném pádu si poranil nejenom páteř a plotýnky, ale bohužel se poškodila mícha. To, že by jednou chodil, není pravděpodobné.

Ráno ho posadím na invalidní vozík a Dušan odjede do pracovny. Konzultovat a radit může, hlava mu funguje líp, než když jezdil na motorce. Ta je samozřejmě prodaná.